

MARS A MERKUR V AUŘE ZEMĚ; STÁLICE, OBĚŽNICE A MĚSÍCE

Karel Funk

ASTRONOMICKÁ ESOTERIKA

Před několika lety jsme se mohli na Mars vynadívat dosytností. Byl skvěle vidět, protože se přiblížil k Zemi tak, jak to řada generací nepamatuje. I když je považován hlavně za bojovníka či nositele agrese, nemusí nás jeho blízkost znepokojovat. Planety mají totiž svůj silotvorný vliv (něco jako aura člověka) všude ve sluneční soustavě, nezávisle na tom, kde se právě nachází jejich „fyzické tělo“, které vidíme zrakem.

Za noci, kdy se naše Já a astrální (tj. citivé, pociťující) tělo vysunuje do duchovních sfér, toho o sobě moc nevíme. Nejsme tam svým bdělým vědomím (až na zasvěcené výjimky). Astrální tělo putuje do jednotlivých planetárních (tj. astrálních) úrovní a zde se sytí jejich vlivy (proto se nazývá astrálním). Z Marsu můžeme přijmout nejen agresi, ale i odvahu, energii, průbojnost. Tedy vlastnosti spíše mužské. To souvisí i s celkovým vývojem Země. Jak? Zprvu bylo nutné, aby dětské lidstvo, původně „skleníkově“ nevinné, získalo více energie a sil k životu v tvrdých podmínkách Země, kam sestoupilo pro nabytí nových zkušeností a zocelení se. Proto muselo nabýt vrchu mužství: bojovnost, energie, průbojnost, zmocňování se zemského okolí a budování příbytku. Měli jsme poznat vše - dobro i zlo, a ze svobodné vůle si pak vybrat a zvolit svůj další vývoj. Vliv Marsu byl proto silný - v dobrém i ve zlém. Zlo se ale dále stupňovalo a hrozilo, že pád lidstva by se později už nedal odvrátit. Bylo třeba určitého božího zásahu, jeho hmotného sestupu mezi lidstvo, protrpění se nejvyšším zlem lidstva a oběti lásky.

Naladění Země – viděno z esoterického hlediska - odpovídalo do chvíle oběti Ježíše Krista povahovému charakteru Marsu. Jeho síly oplodňují lidskou krev a skrze ní citivost (astralitu) vlivy, kterým se okultně říká železo. Jimi člověk nabývá odvahy čelit nebezpečí a současně zoceluje svoji vůli. Tyto kladné marsické hodnoty však byly stále silněji zkalovány marsickou negací – hněvem, nižší sexualitou, černou magií, pomstychtivostí a válečnictvím, kde je železo jako marsický kov využíváno k boji, nejen pro nástroje obživy. Tyto negativní marsické vlivy vstřebal kdysi silně hebrejský národ. Vidíme to i ze Starého zákona, kde jsou líčeny války a žalmisté volají Boha k pomstám. Bohu jsou zde připisovány právě lidské síly zloby, což vše poukazuje k silám Marsu.

Událostí ukřižování Vykupitele na pahorku Golgoty, kdy aura jeho božsko-lidsky tryskající lásky obsáhla celou Zemi a navždy ji prožehla i s nitry jejích obyvatel, dostal zemský vývoj impuls, aby se ubíral od vlastností Marsu k charakteru Merkuru – ke smířlivosti lásky, k silám Krista i zbožštěné duše Sofie. Merkur je nejbližší Slunci, ze kterého Kristus vzešel, je silně provanut jeho silami, proto byl vždy považován za Posla bohů - slunečních mocností světla, osvěty, moudrosti a prvotně čistých ideálů.

Stálice, oběžnice, měsíce.

Kristus sestoupil na Zem ze Slunce, které je stálicí. Ta se trvale obětuje dáváním světla, tepla a života celému kosmickému okolí. Není jen plynovou koulí, jak učí věda. Jeho životem je oběť lásky. Proto jen odtud mohl vzejít nejvyšší Duch Slunce, který mu vdechl tuto charakteristiku – Kristus. Jen odtud mohl sestoupit k trpící Zemi. Jsou zde ale i další souvislosti. Je náhodné, že ve slunečních systémech existují tři typy těles – stálice, oběžnice a měsíce? V kosmu není nic náhodného. Úroveň „řádu“ stálic značí výše vyvinutá tělesa, než jsou oběžnice. Stálice vyloučily v předcházejících stupních kosmického vývoje (v minulých kosmických dnech) méně hodnotné síly oběžnicím. Tím se mohly stát sídlím bytostí, kterým by ony nižší, hustší látky překážely ve vývoji. I zevní astronomické uspořádání, kde slunce mají jakési vůdčí, centrální postavení, jsou tedy odrazem či rovnou výsledkem poměrů duchovního vývoje. Není proto náhodou, že Kristus byl původně Bohem, sídlícím ve Slunci. Zde jej jasnovidně vnímali a uctívali odedávna staří zasvěcenci, dokud neseštopil z lásky k lidstvu na Zemi. Apollon, Osiris, Višvakarman či Ahura Mazda byly jen různé názvy pro téhož slunečního Boha.

A oběžnice? Dalším vývojem, kdy na nich mají zrát jejich bytosti, které je obývají (byť většinou nehmotné) je nutné z nich vyloučit nejnižší nepotřebné a překážející látky, neschopné dalšího vývoje. A tak se dlouhými věky vyvinuly měsíce jako skládky nepotřebných substancí svých planet. I naše Luna je jen mrtvou struskou toho, co by bylo lidstvu ve vývoji Země překáželo (míněno co do duchovní podstaty). To se muselo vývojem oddělit ze Země na Měsíc. I laicky si můžeme uvědomit onen rozdíl těchto tří řádů těles: Slunce jsou zdroji života, tepla, lásky. Jsou nejušlechtlejšími tělesy. Oběžnice jsou jimi ožívány ke svému pomalému vývoji. Měsíce jsou jen vyloučenou mrtvou struskou bez života a vývoje, jakési kosmické skládky.

A proč se tím zabýváme? Souvisí to s dějinami, ale i s našimi životy. Ukřižování Krista jakožto bytosti světla, sestoupivší ze Slunce, bylo nejzávažnějším činem marsických sil v lidstvu. Zprvu vyvolený židovský národ Krista posléze ukřižoval. Od té doby tento národ usychá jako kmen, který všechnu svou živoucí mízu přelil v Ježíše a umožnil tak světu realizovat tuto zlomovou událost. Není samozřejmě náhodné ani to, že právě onen národ byl k tomu Hospodinem vyvolený. Důvodů bylo možná více, snad i ten, že židovská kabbala byla hluboce propracovaná a představovala tehdy jeden z vrcholů okultního pronikání k vysokým pravdám. To však platilo zároveň s protipólem tohoto národa - zásadou Starého zákona „oko za oko, zub za zub“. Kristus přinesl zákon lásky a milosrdenství (které samozřejmě musí prosazovat i spravedlnost, ale až naposled a bez zloby a nenávisti). Převažující marsické síly tehdy přivedly lidstvo k usmrcení vtěleného Boha. Proto vržený stín viny bere hebrejskému národu další síly k harmonickému vývoji (což není důvod k soudu a opovržení). A snad právě proto, že takto vyvrcholily tehdejší marsické vlivy na Zemi, byly Kristovou obětí do zemské aury navždy přitaženy i síly kvalitnější, merkurské. Samozřejmě jen jako možnost pro ty, kteří usilují o svou sebevýchovu v tomto směru.

Krev má i nehmotný obsah

Kristus je duchem svobody a lásky a jeho bolavá cesta s křížem na Golgotu nám ukazuje, jak získáme vnitřní svobodu a zvítězíme nad strhující mocí Marsu, působící v nižší astralitě. Ta se protiskuje i do naší krve, která je nositelem astrality nižší i propracované, jak u koho. Krev, zatížená astrálním sobectvím a agresí, musí být bolestí nesení našeho kříže pročištěna, symbolicky prolita. Musí dojít k symbolickému sebeukřížování nižšího marsického vlivu, chce-li člověk získat plnou duchovní a později i zevní svobodu. V tom nás Kristus předešel jako Pravzor vývoje člověka. Na naší osobní Golgotě musí vytéci vše, co nás zatížilo a bralo nám možnost duchovního života. I církevní velikonoční obyčej průchodu křížovou cestou měl původně svůj hluboký symbolický smysl.

Dosud žije lidstvo ve svém průměru v silách marsických, v úrovni Starého zákona – oko za oko, zub za zub. O to větší úkol mají ti, kteří se stávají alespoň trochu vědoucími a zodpovědnými. Negativní vlivy Marsu by proto dnes měly být již jen reminiscencemi toho, co tu bylo v době předkristovské, v době Starého zákona. A když agresí a sobectvím Marsu nedokázalo proměnit lidstvo jako celek, pak alespoň trochu by to mělo být v nás samých, kteří jsme jeho nepatrnou součástí. Protože každé vědění či informace jsou důležité jen tehdy, umíme-li je v praxi nějak kladně použít, můžeme varování před urputností Marsu brát i jako výzvu k odolávání jeho agresí v nás samých a nahrazování marsickými silami pevnosti, energie v hájení bezbranných, odvahy k prosazování dobra v nás samých a pak i venku. Od dob události na Golgotě k tomu máme víc pomocných sil k dispozici ve svých nitrech i v éterické (nadsmyslové) úrovni Země, do které se Kristus natrvalo vstřebal jako Duch Země, jako náš božský učitel a bratr.